

ANALYTICKÁ POZNÁMKA

O novém globálním pořadu dne

Rusko v globálním historickém procesu

Začátek 20. století. Svět je politicky stejnorodý: ve všech zemích Západu běží po průmyslových revolucích konce 18. století budování kapitalismu. V zemích Východu (Čína, Indie, země Jihovýchodní Asie) s výjimkou Japonska dominuje feudalismus. Rusko – největší a nejbohatší země na světě (dokonce ne země, ale civilizace) je ve stavu neurčitosti: v ní nehledě na reformy roku 1861 dominuje feudalismus, ale jsou předpoklady k budování kapitalismu. Hlavní brzda rozvoje této civilizace, odlišné od Východu i Západu, je monarchie a církve. Druženě brání aktivizaci tvůrčího potenciálu mnohonárodnostního národa Ruské civilizace skrze zákaz na vzdělání nižších vrstev společnosti. Brzda v rozvoji společnosti je objektivní předpoklad revoluce. Židé a zahraniční peníze, to samozřejmě také bylo, ale to je subjektivní předpoklad k revoluci v Ruské civilizaci.

Velcí političtí hráči se připravují k dělení trhů – ke světové válce, třetí v pořadí po napoleonských válkách a krymské válce 19. století. Světová válka 1914-1918 a za ní jdoucí revoluce v Rusku, Německu a Rakousko-Uhersku smetly monarchistické režimy těch zemí. Avšak lokomotivou těch i následujících revolucí (Čína, Indie, Vietnam, Korea) byla ne buržoazní, ale socialistická revoluce v Rusku v říjnu 1917. Cokoliv by o ní neřikali liberálové Ruska i Západu, právě ona kompletně změnila politickou mapu světa a odkryla nové možnosti rozvoje, dovolující řešit problémy, zděděné po minulosti. Buržoazní revoluce, které se dlouho předtím převalily přes rozvinuté země Západu, nezměnily politickou mapu světa. Ti, kro připravoval proletářskou revoluci v rolnickém Rusku podle marxistického projektu, předpokládal s její pomocí zažehnout světový požár permanentní revoluce po celém světě, aby jednou a provždy řešil problém obecné krize kapitalismu. Ve své podstatě to byla válka bankovního kapitálu proti průmyslovému, a úderným oddílem té války se měl stát proletariát Ruska, který v říjnu 1917 vedli bolševici a trockisté. Po krvavé občanské válce byla válka mezi nimi o moc v Rusku nevyhnutelná.

V té válce se finanční kapitál postavil na stranu trockistů a jejich vůdců, kteří ve své většině patřili k židovské diaspoře. Bolševiky finanční kapitál Západu (a jiný nebyl) nevnímal seriózně jako sílu, schopnou narušit jeho plány se zažehnutím permanentní revoluce. Takový vztah kurátorů Západu k bolševikům byl důsledkem jejich nechápání historie Ruska a zvláštního místa bolševismu v ní – čistě ruského mnohonárodnostního jevu. Budovat socialismus v rolnické zemi s nerozvinutým průmyslovým kapitálem a v kompletním obklíčení kapitalismem, to jsou, jak předpokládali představitelé finanční internacionály, - bolševické fantazie, které pramení z fantazií vůdců rolnických povstání Bolotnikova, Razina a Pugačjova. A ačkoliv fantaziím vůdců rolnických povstání bylo souzeno selhat, k počátku 20. století připravily půdu pro vítězství bolševismu v kolektivním nevědomí národů Ruské civilizace a určily další osud Ruské civilizace i světa.

V.I.Lenin, tvůrce strany bolševiků, svými názory marxista, udělal nemožné: právě on zničil plány majitelů mezinárodního finančního kapitálu ve vztahu k Rusku a přijal rozhodnutí budovat socialismus v rolnické zemi v kapitalistickém obklíčení, za což od představitelů finanční internacionály získal přezdívku „snílek z Kremlu“ a otrávenou kulku. Hrstka jeho stoupenců (podle posledních informací z řad starověrců – také unikátní religiozní jev ruské civilizace) po smrti Lenina zvolila ze svého středu nového vůdce bolševické revoluce – J.V.Stalina. Proběhlo to nehledě na to, že reálná moc v zemi po občanské válce patřila stoupencům Trockého, který k tomu okamžiku kontroloval celý státní aparát – ozbrojené síly, zvláštní služby, tisk, vzdělávací systém, mezinárodní vztahy, finance a ekonomiku země. Nejzajímavější v tom boji o moc bylo to, že stoupenci Trockého (Zinovjev, Kameněv, Bucharin) pomáhali bolševikům v posunu Stalina na vrchol byrokratické pyramidy.

Chápal Stalin problematičnost uskutečnění idejí budování socialismu v jedné zemi, navíc v kapitalistickém obklíčení? - Podle všeho nejspíš ano. Ale na rozdíl od trockistů, kteří byli ze všeho nejvíc znepokojeni otázkou světové nadvlády „věčně pronásledovaného národa“, Stalin dobře znal Bibli, globální historický proces a reálné místo ruské civilizace v něm. Byl ruským gruzínem, tj. ruským člověkem gruzínské národnosti a proto se díval na uskutečnění zdánlivé utopie jako na

jedinou reálnou možností dát společnosti stimul k rozvoji skrze všeobecnou gramotnost a odkrytí tvůrčího potenciálu národa. Jakmile se společnost ponořuje do stagnace, jakmile se zastavuje rozvoj, ihned se objevují předpoklady k revoluci. A čím silnější je ve společnosti tíha k rozvoji, tím nebezpečnější je stagnace. Všechny revoluce ve 20. století v Rusku tuto tezi potvrzují. Válka vytváří podmínky pro revoluci nebo kontrarevoluci (srpen 1991 je ve mnohém důsledek desetileté války SSSR v Afghánistánu). Veškeré rozhovory a texty liberálů o tyranii bolševiků a Stalina, o represích režimu období stalinizmu se mění v prázdné tlachání, jakmile jedinci pod vlivem podobných názorů „zapínají mozek“ a začínají srovnávat první světovou válku 20. století a druhou, která se proměnila ve Velkou vlasteneckou. Pokud byl režim Stalina skutečně krvavý a držel se na represích, pak válka 1941 vytvořila ideální podmínky pro jeho likvidaci. A jakoby speciálně pro „čistotu experimentu“ - stejná je jak země, tak protivník ve válce. Avšak „starou dobrou monarchii“ národ během první světové války smetl, a zlé a všemi nenáviděné bolševiky bránil do poslední kapky krve. Nebo nebránil bolševiky, ale to, co všem národům Ruské civilizace přinesli – rozvoj a jistotu v zítřejším dni.

Vítězství SSSR nad spojenými silami Západu, včetně USA, kardinálně změnilo politickou mapu světa. Vytvořila předpoklady pro revoluce v Číně, Indii, Koreji, Vietnamu. K polovině 20. století už svět nebyl tak stejnorodý jako na jeho začátku. V Africe, Jižní a Centrální Americe, na Blízkém Východě a v Jihovýchodní Asii se objevily země, které už měly volbu – budovat socialismus nebo kapitalismus? Jinými slovy, Rusko se stalo dominantním faktorem rozvoje lidské společnosti ve 20. století, a svým ekonomickým a vojenským potenciálem druhou supervelmocí po USA. A přesto se na Západě a ve stanu liberálů kultivoval pohled na Rusko jako na jednu z nejzaostalejších zemí. Jak to vypadá s danou dominantou ve 21. století?

Na konci 20. století byl Západ přesvědčen, že se Rusko nakonec vrátilo do koryta „normálního“ rozvoje. K takovému závěru ho ponoukla kontrarevoluce liberálů ve spojení s trockisty a církví, kteří vehnali bývalou druhou světovou supervelmoc do regrese, v důsledku čehož ztratila téměř třetinu svého území, polovinu obyvatel a začala zaujímat místo na konci tabulky podle všech ukazatelů sociokulturního a ekonomického rozvoje. Liberálové, kteří se dostali k moci, „snili“ dohnat v ekonomickém rozvoji malinké Portugalsko a mluvili o Rusku jako o africké zemi s jadernými raketami. O tom ve dne v noci hlásaly všechna média liberálního Ruska i Západu, kam se tak cpala „elita“ Ruska. Národ to všechno poslouchal, díval se a... nevěřil liberálům, že s Ruskem je konec. Nikdo nezapomněl, že pracující lid mnohonárodnostního Sovětského svazu hlasoval za obnovení SSSR, a lidé upřímně věřili, že vůdci země začnou budovat nový socialismus, kde nebude místo pro chyby a zneužití minulosti. Proto prostý lid (má se na mysli pracující většina) tajně spoléhal a čekal, že někdo velký a silný přijde, rozežene tu sebranku zlodějů a zločinců, kteří udělali státní převrat, načež se vrátí předchozí bolševické pořádky, Sovětská moc se stane znova národní, a ne byrokratickou, a život poběží tak, jak běžel v bolševicko-stalinské době, kdy ekonomika rostla, ceny se snižovaly, kulturní úroveň především těch, kdo nově vstupoval do života, rostl. Ale nová moc vhodila do davu slogan „berte suverenitu, kolik unesete“. Prostý pracovník libovolné národnosti neměl ponětí, co s tou suverenitou dělat, ale národní „elity“ přijaly to prohlášení Jelcina jako výzvu k realizaci maloburžoazního nacionalismu. Jiný, kromě maloburžoazního, neexistuje. Svaz mnoha národů, existující 70 let, se rozpadl během 3 dnů v srpnu 1991. Ale tak viděli (nebo chtěli vidět) tragédii rozpadu SSSR jen liberálové a popi. A národ? Národ vzpomínal písně sovětských dob „Vstavaj strana ogromnaja, vstavaj na smertnyj boj...“ a další. Vzpomínal a nevěřil, že to vše je minulost. V těch písních byl představen staletý ideál mnoha pokolení národů Ruské civilizace, a ideál budovaný staletí nemůže být minulost, on je základem budoucnosti, jakkoliv fantasticky by to dnes neznělo.

Šly roky, všichni něco čekali od těch, kdo vytvářel nové strany, různá hnutí a „fronty“. Uběhlo 5,10,15,20,25 let, nad Kremlem je místo Znamení Vítězství stále vlasovská trikolóra, a na průčelích některých státních a veřejných budov se místo Erbu SSSR začal objevovat dvouhlavý mutant, přivezený z Byzance jako přírůstek k Sofii Paleolog. Národní „elity“ odštěpků, které se oddělily od SSSR, spěchaly budovat svoji osobní prosperitu: nejlepší budovy rezervovaly pro zahraniční velvyslanectví a banky, jejichž množství začalo růst jako hříby po dešti, stavěly paláce, vily, kupovaly letadla a slavnostní jednotky pro přijímání zahraničních hostů, - aby všechno bylo „jako u

lidí“. A prostí lidé těch „odštěpků SSSR“ se vydali do zahraničí – do ekonomicky prosperujících zemí Západu a do neprosperující RF, aby si nějak vydělali na život. Ve všech zemích světa pracující většina sledovala události v Rusku, předpokládaje, že ty metamorfózy jsou jen předehra k nějakým procesům, které znovu vyzdvihnou Rusko do čela sociálního rozvoje světa. V zahraničí ti, kdo chápal, že historie zpětný chod nezná, od nového Ruska něco čekali (a stále čekají).

A ze začátku nikdo neobrátil pozornost na to, že několik měsíců před karikaturním pučem v SSSR ve městě třech revolucí v rámci společné práce Leningradské univerzity a Institutu USA a Kanady AV SSSR nějaký nikomu neznámý anonymní autorský kolektiv, který potom přijal jméno Vnitřní prediktor SSSR, vytvořil Koncepti společenské bezpečnosti (dále KSB) pod epickým názvem „Mrtvá voda“, ve které přímo ohlásil novou globální agendu nejen pro Ruskou civilizaci, ale i pro celý svět. To se rovnalo vzetí na sebe globální odpovědnosti za osud celého světa.

Čtenáři tohoto textu si mohou položit otázku: „Odkud to VP SSSR všechno má?“ Odtud: V SSSR v 70. letech minulého století proces budoucího krachu biblické civilizace uviděl a popsal v románu „Hodina býka“ náš velký krajan I.A.Jefremov:

Bohužel, hlavní náboženská kniha nejvíce technické a mocné z minulých civilizací – bílé – byla Bible, naplněná zlem, zradou, kmenovým nepřátelstvím a nekonečným vražděním...

Je tedy řeč o Západní civilizaci a o panování v ní biblické koncepce řízení.

Kromě toho byl Jefremov schopný pohlédnout do daleké budoucnosti pozemšťanů tak, že Západ ve světle jeho fantastiky vypadá dnes jako divoký barbarský atavismus nehledě na všechny jeho technické úspěchy. Vždyť západní fantastika, která je představena Hollywoodem jako zdálo by se nevinná politicky neutrální „zábava“, to je světonázorové zrcadlo jeho agresivnosti. Západ je přesvědčen, že pokud mimozemské civilizace jsou, pak jim jde jen o zotročení pozemšťanů, tj. jsou apriori agresivní. A proto musí pozemšťané usilovat ne o to, snažit se pochopit jiné světa, ale připravovat se k odrazení agrese z jejich strany, k podřízení si „zaostalých“ mimozemských civilizací a kolonizaci jejich planet. Tj. mravně psychologicky je vše stejné jako v době kapitána Cooka jen s tím rozdílem, že nositelem agrese vystupuje nikoliv dřevěná loď, ale hvězdolet.

Do srpnového státního převratu se s KSB seznámil první náměstek hlavy KGB generál Filip Denisovič Bobkov, který se k ní postavil ne jako k fantaziím následníků „kremlovských snů“, ale jako k novému slovu v řešení problémů státního a globálního řízení. A to proběhlo navzdory názoru jeho nadřízeného, hlavy KGB J.B.Andropova, který se podle informací sovětských médií negativně postavil k poslednímu románu I.A.Jefremova „Hodina býka“. A jak se k té práci postavilo vedení nyní už Petrohradské státní univerzity? Nijak! Bojovníci s totalitarismem KGB neviděli nic nového ve společné práci Leningradské univerzity a institutu USA a Kanady a proto dokonce nedali práci na zkoumání Vědecké radě univerzity, a jednoduše ji odložili do archivu a postarali se o ní navždy zapomenout. Autorský kolektiv spoléhal na univerzitní vydání KSB tiráží 300 nebo 500 exemplářů, ale pomoc přišla ze strany, odkud to nečekali. Generál Bobkov před odchodem na penzi pomohl s jejím vydáním desetitisícovým nákladem v říjnu 1992, to znamená jen rok po jejím napsání. O takovém dárku nemohl VP SSSR ani snít, protože vlastní finanční zdroje neměl. Zato takový krok bývalého náčelníka 5-oddílu KGB zrodil množství mýtů ve vztahu k autorství KSB. Mnozí tehdy i dnes mají za to, že nové myšlenky o globálním řízení se mohly zrodit jen ve „sklepích KGB“ (tam údajně mučili zneuznané génie) a na dačách KGB (tam údajně přepisovali záznamy z mučení géníů do textů KGB-analytiky).

Ze začátku o té práci věděl jen úzký kruh jejích stoupenců v Petrohradě a Moskvě, ale už v roce 1995 se dostala k poslancům některých stran, včetně KPRF (Komunistická strana Ruské federace G. Zjuganova). Seznámil se s ní i G. Zjuganov, ale tehdy ho neoslovila, naopak polekala, protože v ní byla kritika marxismu a navíc obvinění toho učení v chybách budování socialismu v SSSR. Přesto v listopadu 1995 podstoupila KSB díky iniciativě některých poslanců LDPR režim parlamentních slyšení ve Státní dumě. Tak se nová globální agenda stala legitimní z hlediska zákonodárné moci.

V tomtéž roce 1995 se v Rusku objevily první osobní počítače a začal se rozšiřovat okruh občanů, mající přístup k internetu. Autorský kolektiv pochopil, že internet je dar Shora a objevil se jen proto, aby se nová globální agenda dostala ke všem národům světa. A ačkoliv ze začátku bylo uživatelů internetu málo – milion a něco, byl to začátek. S chutí do toho a půl je hotovo!

Co představovala aktuální globální agenda? Jaká byla koncepce globalizace? Autoři KSB začali svou činnost z odpovědi na tuto otázku. Pochopili, že globalizace je objektivní proces, ale koncepce globalizace je subjektivní. Tak identifikovali koncepci globalizace – Bibli. Byla to nejznámější kniha na planetě Zemi. Podle některých odhadů se doba její existence počítá několika tisíciletími. To znamená bylo to tak dávno že pro ty, kdo na jejím základě uskutečňoval globalizaci, bylo lehčí nehledat autory ale určit jejím autorem *boha, který není*, a tím pomlouvat **Boha, který je**. A ti kdo to dělali chápali, že dokázat opak člověk z davu nebude moci, a proto nikdo nebude moct odmítat, že globální řízení na planetě se realizuje bohem prostřednictvím vnitrosociální hierarchie. Tak se Bible stala „bohem inspirovanou knihou“ a její stoupenci konali a dodnes konají ve jménu *boha, který není*. Ale oni vědí, že *Bůh, který je*, není lhotejný k tomu, co se děje na Zemi, a všechno bude tak, jak On usmyslel – hlavní je, aby lidé pochopili smysl Jeho úmyslu: čím dříve pochopí a začnou podle svědomí pracovat na jeho uskutečnění, tím rychleji se realizuje to, co Bůh usmyslel. Ale Bůh nebude dělat za lidi to, co můžou udělat oni sami.

Autoři „Mrtvé vody“ si uvědomovali, do čeho se pustili: z poloviny 20. století po změně vztahu etalonových frekvencí biologického a sociálního času se na planetě Zemi začala formovat nová logika sociálního chování. Bible, jako koncepce globalizace, patří k předchozí logice sociálního chování. Režim parlamentních slyšení ona ani v Rusku, ani nikde jinde neprošla a proto nikde v zemích biblické kultury nemohla být legitimní. Ale na to nikdo neobracel pozornost. Ke konci 20. století, když do života vstoupila už druhá generace po změně vztahu etalonových frekvencí biologického a sociálního času, se ukázalo, že biblický projekt, který se předkládal lidstvu jako globální agenda, se vyčerpал a proměnil se v brzdu rozvoje lidstva. Reálně se brždění realizovalo hierarchie všech církví jména Kristova. Protože KSB se objevila v Rusku, bylo možné pokusit se to vše objasnit hierarchům RPC. Autoři se upřímně pokoušeli dostat se s nimi do kontaktu, ale ve výsledku se ukázalo, že kultura, zformovaná za mnohá tisíciletí na základě Bible, takovou možnost nepředpokládala. Kromě toho Ruská pravoslavná církev, která přežila 70 let útlaku, když zjistila, že ideologická moc na základě marxismu padla, spěchala co nejdříve zaplnit uvolněnou ideologickou niku. Na nějaké rozhovory s nějakými nikomu neznámými adepty na novou globální agendu nebyl čas. Jednodušší bylo obvinít je z výzev k likvidaci RPC. Těžko byli hierarchové RPC seznámeni s výrokem francouzského spisovatele 19. století Viktora Hugo: „Žádná armáda se neudrží před myšlenkou, jejíž čas nadešel“. Na začátku 21. století, kdy do života vstoupila 3. generace, narozená v nové logice sociálního chování, se stalo očividným: čas nových idejí, manifestovaných v KSB, nadešel. To znamená že budou nevyhnutelně dominovat ve světě.

V polovině 20. století se USA, které zbohatly na krvi milionech obětí dvou světových válek a na poválečném neokolonialismu, pokoušely prodloužit fungování předchozí globální agendy, a za tím účelem předložily světu náhražku nové globální agendy: „americký sen“: falešnou demokracii, „zákonost“, domek s anglickým trávníkem, nabitý až po střechu elektronikou a ledničku, zaplněnou náhražkami jídla, dvě-tři auta a bezmyšlenkovitý život na dluh při získávání fyziologických požitků až do konce dní.

Hollywood – nejmocnější ideologická mašina na světě – do konce 20. století úspěšně šířila „americký sen“ ve všech zemích kromě SSSR a zemí socialistického tábora. Ale poté, co politické vedení SSSR prodalo zemi kurátorům biblického projektu, „americký sen“ přestal mít soupeře. Vnitřní prediktor SSSR nastudoval všechny metody svého hlavního protivníka a našel nejzranitelnější místo „amerického snu“: jsa náhražkou nové globální agendy, nepředpokládá odpověď na otázku „Co je to člověk?“ - z hlediska norem liberalizmu je organizmus s psychologií o něco složitější než u láčkovce normální člověk se všemi právy. Ale tak to není, **člověk se člověkem nerodí, člověkem je třeba se stát**.

KSB „Mrtvá voda“, zrozená v Ruské kultuře, se nemohla vyhnout odpovědi na tuto otázku, protože ta byla vepsána v roli identifikačního kódu Ruské civilizace v podobě idiomy-záhady: „všichni jsou lidé, ale ne všichni jsou lidé“ («Все люди, да не все человеки»). Odpověď na tuto otázku je v KSB dána, což ihned pozvedlo Koncepci společenské bezpečnosti na úroveň nové globální agendy nejen pro Ruskou civilizaci, ale i pro celý svět: „Lidé, staňte se lidmi!“

Jedna z hlavních podmínek nové globální agendy je to, že musí být přitažlivá pro všechny národy světa bez ohledu na jejich národnost nebo rasu a chyby historické minulosti. Na planetě Zemi se

zavčas v souladu s Úmyslem nevyhnutelně zformuje jediná globální civilizace. Pokud se díváme na veškerou historii post-potopní civilizace z tohoto pohledu, pak představuje nekonečný řetěz velkých a malých válek o to, jaká bude pozemská civilizace budoucnosti. V poslední návadě biblické strategie - „americkém snu“ - se stalo jasným, že místo pro člověka se v ní nepředpokládá a že ten „sen“ může být realizován jen na základě živočišného typu struktury psychiky, zombie a démonického typu struktury psychiky. Přičemž rozvoj IT je namířen na zdokonalování typu struktury psychiky zombie. Tento fakt dává odpověď na otázku: co tak pečlivě skrývali tisíciletí kurátoři biblického projektu od pozemšťanů? Skrývali svůj původ od následníků poslední předpotopní civilizace – Atlantidy, načež se stalo jasným, že v historii nynější globální civilizace se pokoušejí oživit její mrtvolu¹.

Výše vyložený požadavek o přechodu k nové globální agendě není produkt subjektivismu a z něj pramenících sporů o mravech a politickém uspořádání. Je to objektivní požadavek, protože pro zabezpečení spotřebitele podle standardů „střední třídy“ USA a uskutečnění „amerického snu“ pro všechny obyvatele Země by byly třeba zdroje několika takových planet jako Země, a to při tom, že už dnes spotřebovává lidstvo přibližně za půl roku tolik zdrojů, že je na jejich obnovu třeba rok i více. Tj. při věrnosti tradicím minulosti lidstvo nevyhnutelně směřuje ke globální biosférně-sociální (ekologické) katastrofě. Takže požadavek změny globální agendy je objektivní varování pro celé lidstvo.

Vnitřní prediktor SSSR

16 – 18. září 2016

¹ Nejvýrazněji je to ukázáno ve starém sovětském filmu „Mrtvá sezóna“.